

Doba je jenom jedna

BPM

Lipo & Paulie.

Jedna stará místnost a já v ní právě jedu rap.
Kdy je moje chvíle? Je to teď! Je to teď!
Kolem mě flašky piva. Hiphop je konkubína.
Co ruší chvíle ticha, za něž se musí pykat.
Abych ti napsal slova a tys je mohl vnímat.
Rytmem mi jsou hodiny, co umí věrně tikat.
V bytě je stále zima, tak pouštím starý céda.
Ty jména nikdo nezná. Čí je to vole vina?
Neřeším, mluvím. Mladá štika, co má v prdeli.
Že dneska nám už tleskaj ty i ty co tleskat nechtěli.
Povím ti to krátce, je za tím píle, vášeň, strach.
Touha, cesta, smutek, krásy utopený v lásce.
Když cítím beat je mi hej. Ty si řeš kdo je nej.
Nubud' tak ukřivďenej, když jsem jednou rozjetej.
Že nejsme kurva hiphop, to je mi dávno volný.
Našel jsem svojí cestu, vzdávám se tvojí volby.

Doba se valí jako vlna přes tvý mladý záda.
Doba je jenom jedna, možná tě nemá ráda.
Možná nemáš rád ji, jak se s tím vypořádáš?
Můžeš vkročit do neznáma nebo odejít.

Doba se valí jako vlna přes tvý mladý záda.
Doba je jenom jedna, možná tě nemá ráda.
Možná nemáš rád ji, jak se s tím vypořádáš?
Můžeš vkročit do neznáma nebo odejít.

Ztlumený světlo, vlhkej byt
a mezi tím mě svrbí bahno realit.
Plácám se mezi čtyřma stěnami jak fantom,
když rap není srdeční jak sladký bonbón.
Není můj bonton psát rap, jak se píše teď.
Bylo potřeba listy v knize zase obracet.
Do bytu mi vnikaj pruhy světla na můj svět.
Křeslo, desky, zeď, papíry, texty, rap.
Dostat záchvat, psát. Tahy jsou všude kolem.
Maluju svůj prolog jak Jack Pollock všude na zem.
Doba je bláznivá, múza pořád spanilá.
Z progresů začínám funět jako Big pan.
V rohu jsou flašky vína, vypito mám na pět let.
Ve věži rapy starý 10 let, musím s nima pořád jet.
Hlídaj mi záda. Já jim to za to vracím zpět.

Doba se valí jako vlna přes tvý mladý záda.
Doba je jenom jedna, možná tě nemá ráda.
Možná nemáš rád ji, jak se s tím vypořádáš?
Můžeš vkročit do neznáma nebo odejít.

Doba se valí jako vlna přes tvý mladý záda.
Doba je jenom jedna, možná tě nemá ráda.
Možná nemáš rád ji, jak se s tím vypořádáš?
Můžeš vkročit do neznáma nebo odejít.

Jou.

Doba je jenom jedna a nemá obdoby.

Je jedno jaký datum, kdo nebo kde jsi a jaký máš zrovna období.

Doba je věčná. Jak ta, než doma umyju nádobí.
Když mi jednoho dne přijde otevřít, bude už pozdě.
Zmizím ve dveřích, zámek klapne a bude konec mojí době.
Doba je možná jedna, ale já mám nejradši, když jsou čtyři.
Jako zdi, mezi kterýma se mi daří přežít.
My lidi jsme jak nádoby.
Jedni plní, jiní rádoby.
Pro jedny je doba zlá,
pro druhý tak akorát, ideální stát.
A jít se do věcí vložit.
Jsou tací, co maj k žití svoje důvody.
Jiní jsou tady spíše jen coby ozdoby,
svoji dobu ale nezdobí. Jak skončí, vyjdou z módy.
Z výdobytků doby zbydou zase jenom hroby
a to kdoví jestli.
Celou dobu trávíme hledáním vlastní cesty,
aby nás nakonec všechny po jedný a tý samý nesly.
Klidně nech si zdát sny.
Jen pak ráno jdi a dále z nich skutečnosti.
Co doba, to stejný zákonitosti.
Mír, válka, pohojnost i chudoba.
Jedna doba se druhý podobá.
Doba je totiž jenom jedna, zbytek je jen výzdoba...

Doba se valí jako vlna přes tvý mladý záda.
Doba je jenom jedna, možná tě nemá ráda.
Možná nemáš rád ji, jak se s tím vypořádáš?
Můžeš vkročit do neznáma nebo odejít.

Doba se valí jako vlna přes tvý mladý záda.
Doba je jenom jedna, možná tě nemá ráda.
Možná nemáš rád ji, jak se s tím vypořádáš?
Můžeš vkročit do neznáma nebo odejít.